ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΠΩΣ ΠΟΛΕΜΟΥΝ ΤΑ ΜΥΡΜΗΓΚΙΑ

Τὰ μυρμήγκια δὲν διακρίνονται μονάχα γιὰ τὴν ἐργατικότητά τους, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ πολεμικὸ μένος των ποὺ περνάει κάποτε τὴν ἀνθρώπινη γενναιότητα καὶ σκληρότητα. Τὰ μυρμήγκια ἐπιχειροῦν πολλὲς φορὲς ὠργανωμένες ἐκστρατεῖες κατὰ τῶν ἐχθρῶν των καὶ ἐπανέρχονται στὴ φωλιά τους σέρνοντας μαζύ τους ἀρκετοὺς αἰχμαλώτους, τοὺς ὁποίους χρησιμοποιοῦν ὡς δούλους.

Ἂς ἀκούσουμε ὅμως καλύτερα τὸ σοφὸ ἐντομολόγο Οὔμπερ, ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε μιὰ τέτοια πολεμικὴ ἐπιχείρησι μυρμηγκιῶν στὰ περίχωρα τῆς Γενεύης.

«...Ἔξαφνα, λέγει ὁ Οὔμπερ, εἶδα μιὰ ὁλόκληρη λεγεῶνα ἀμαζόνων (ἀμαζόνες εἶνε ἕνα ἰδιαίτερο εἶδος μυρμηγκιῶν) νὰ προχωροῦν μὲ στρατιωτικὴ τάξι καὶ πειθαρχία διὰ μέσου ἑνὸς μεγάλου φράχτη πρὸς τὸ γειτονικὸ λειβάδι. Ἐπήγαιναν βιαστικὰ καὶ σχημάτιζαν μιὰ γραμμὴ μήκους ἐννιὰ δακτύλων καὶ πλάτους τεσσάρων. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἔφτασαν ἐπὶ τέλους κοντὰ σὲ μιὰ θολοειδῆ μυρμηγκοφωλιὰ καμωμένη ἀπὸ χῶμα.

»Ἡ ἀμαζόνες τότε ἀνέβηκαν ἐξ ἐφόδου στὴν κορυφή της, ὅπου ὑπῆρχε ἡ τρύπα τῆς εἰσόδου ποὺ τὴν ἐφύλαγαν κάτι μαῦρα μυρμήγκια. Μερικὰ ἀπ' αὐτὰ μόλις ἀντίκρυσαν τὸν ἐχθρὸ ὥρμησαν ἀκάθεκτα κατὰ τῆς ἐμπροσθοφυλακῆς, ἐνῶ ἄλλα ἔσπευδαν πανικόβλητα νὰ εἰδοποιήσουν περὶ τοῦ κινδύνου τοὺς ἐντὸς τῆς φωλιᾶς.

»Τότε μπροστὰ στὰ μάτια μου ξετυλίχθηκε ἕνα περίεργο θέαμα. Σὲ λίγες στιγμὲς εἶδα νὰ βγαίνουν ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς φωλιᾶς μεγάλα μαῦρα μυρμήγκια καὶ νὰ ἐπιτίθενται μὲ ἀπόγνωσι κατὰ τῶν ἐπιδρομέων.

»Οἱ ἐπιδρομεῖς ὅμως ἀνέθηκαν γρήγορα στὴν κορυφὴ τῆς φωλιᾶς, πρὶν οἱ ὑπερασπισταί της προλάβουν νὰ παραταχθοῦν σὲ μάχη! Ἐπετέθησαν ἐναντίον τους μὲ λύσσα. Τὰ μαῦρα μυρμήγκια ἀγωνίστηκαν ἡρωϊκότατα ὥσπου καὶ σκοτώθηκαν ὅλα.

»Κατόπιν τῆς νίκης των ἡ ἀμαζόνες ἐτοποθέτησαν φρουροὺς σὲ ὅλες τὶς εἰσόδους τῆς μυρμηγκοφωλιᾶς καὶ ἄρχισαν νὰ σκάβουν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μέχρις ὅτου ἄνοιξαν διάφορες τρύπες καὶ χωθῆκαν στὸ ἐσωτερικό της.

»Ὕστερα τέλος ἀπὸ λίγες στιγμὲς τὶς εἶδα νὰ βγαίνουν πάλι ἔξω. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως ἡ καθεμιά τους κρατοῦσε κι' ἀπὸ μιὰ μικρὴ μαύρη νύμφη, σ' ἐμβρυώδη ἀκόμη κατάστασι. Τὶς μικρὲς αὐτὲς αἰχμάλωτες νύμφες θὰ τὶς μετέφεραν στὴ φωλιά τους, ὅπου θὰ τὶς ἀνέθεταν στὴ φροντίδα τῶν δούλων καὶ ὅταν ἐμεγάλωναν θὰ τὶς ἐχρησιμοποιοῦσαν σὲ κάθε εἶδους οἰκιακὴ ἐργασία. Ἔτσι ἐξασφαλίζουν τὰ μυρμήγκια, διὰ τῆς αἰχμαλωσίας, τὶς «ὑπηρέτριες» νὰ ποῦμε τῆς φωλιᾶς των».

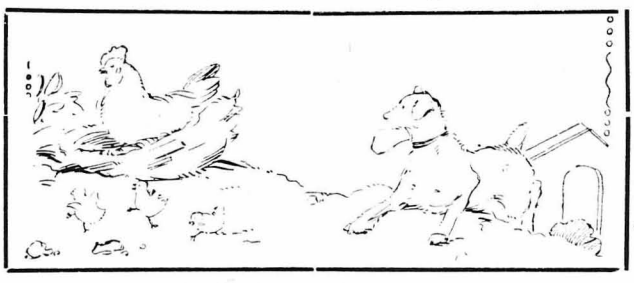

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ἡ ἰδιοτροπίες ἑνὸς ἄρχοντος. Οἱ περίεργοι ὅροι ποὺ ἐπέβαλε σὲ ὅσους ἤθελαν νὰ παντρευτοῦν. Πῶς πέθαναν δυὸ ἐρασταί. Τὸ «Ἐρημοκκλῆσι τῶν ἐρωτευμένων» Τὸ τέχνασμα τοῦ ἀστοῦ τοῦ Μέτς καὶ ἡ πονηρία τῆς συζύγου του. Ὁ ψέφιος γάτος.

Ὁ ἱστορικὸς Σαὶν—Φουᾶ, στὸ σύγγραμμά του «Ἱστορία τοῦ Παρισιοῦ» διηγεῖται τὴν παρακάτω περίεργη ἱστορία:

Κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, ζοῦσε ἕνας πλούσιος ἄρχοντας, ὁ ὁποῖος ἦταν ἰδιοκτήτης μεγάλων ἐκτάσεων στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιοῦ. Ὁ ἄρχοντας αὐτός, χωρὶς νὰ εἶνε κακὸς στὸ βάθος, ἦταν ὑπερβολικὰ ἐκκεντρικός. Κάθε Ἰούνιο, συγκέντρωνε ὅσους ὑποταχτικούς του εἶχαν ἡλικία γάμου, καὶ τοὺς πάντρευε ὅπως αὐτὸς ἤθελε. Κατόπιν τοὺς παρέθετε ἕνα μεγαλοπρεπέστατο δεῖπνο, καὶ γλεντοῦσε μαζύ τους ὥς τὸ πρωΐ. Ὅταν ὅμως τύχαινε μιὰ νέα κι' ἕνας νέος ἀπ' τοὺς ὑποτακτικούς του νὰ τοῦ δηλώσουν ὅτι ἦσαν ἐρωτευμένοι καὶ ἤθελαν νὰ παντρεφτοῦν μαζύ, δὲν τοὺς ἔδινε τὴν ἄδειά του παρά... ὑπὸ τοὺς πιὸ πρωτότυπους καὶ ἐξωφρενικοὺς ὅρους. Σ' ἄλλους, π.χ., ἐπέβαλε νὰ περάσουν τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τους σκαρφαλωμένοι ἐπάνω σ' ἕνα δέντρο, σ' ἄλλους νὰ ζευτοῦν τ' ἀλέτρι καὶ νὰ φέρουν βόλτα ὅλο τὸ κτῆμα του, σ' ἄλλους νὰ πηδήσουν πάνω ἀπὸ ἕνα ἐλάφι κ.λ.π.

Ὁ ἄρχοντας αὐτὸς εἶχε καὶ μιὰν ἀνεψιὰ ποὺ ἀγαποῦσε κάποιο γειτονόπουλό τους, τὸ ὁποῖο ἐπίσης τὴν ἀγαποῦσε τρελλά. Ὅταν ὁ νέος τοῦ ἐζήτησε τὸ χέρι τῆς ἀνεψιᾶς του, ὁ ἄρχοντας τοῦ ἐδήλωσε πὼς δὲν θὰ τοῦ τὸ παραχωροῦσε παρὰ μόνον ὑπὸ τὸν ὅρον ὅτι, προηγουμένως, θὰ τὴν κουβαλοῦσε, κρατῶντας την στὴν ἀγχαλιά του, ὥς τὴν κορυφὴ ἑνὸς βουνοῦ ποὺ φαινόταν ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ πύργου του. Ὁ ἔρως καὶ ἡ ἐλπίδα ἔκαναν τὸν ἐρωτευμένο νέο νὰ φανταστῆ ὅτι τὸ φορτίο αὐτὸ δὲν θᾶταν καὶ τόσο βαρὺ καὶ νὰ δεχθῆ τὸν ὅρο αὐτό. Καὶ κατώρθωσε μὲν νὰ μεταφέρη τὴν ἀγαπημένη του, ὥς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἀπὸ τοὺς κόπους ὅμως καὶ τὴν προσπάθεια ποὺ εἶχε καταβάλει, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ὥρα ξεψύχησε. Ἡ φίλη του ὕστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, πέθανε κι' αὐτὴ ἀπὸ τὴ θλίψη της.

Τότε μόνον ὁ ἄρχοντας μετάνοιωσε γιὰ τὶς ἰδιοτροπίες του. Καὶ γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ, ἔχτισε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ἕνα ἐρημοκκλῆσι, ποὺ εἶνε γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα: «Ἐρημοκκλῆσι τῶν Δύο Ἐρωτευμένων».

* * *

Τὴν ἐποχὴ ποὺ θριάμβευε στὴ Γαλλία ὁ περίφημος τσαρλατᾶνος Καλλιόστρος, ἕνας ἀγαθὸς ἀστὸς τοῦ Μέτς ἐσκέφθηκε νὰ καταφύγη στὸ ἐξῆς τέχνασμα, γιὰ νὰ πεισθῆ ἂν ἡ γυναῖκα του τοῦ εἶχε μείνει πιστὴ κατὰ τὸ διάστημα κάποιου ταξειδιοῦ τοῦ.

Ὅταν γύρισε ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του, ἀνήγγειλε στὴ γυναίκα του, ὅτι εἶχε γνωρίσει τὸν μάγο Καλλιόστρο.

— Καὶ τί σοῦ εἶπε; ρώτησε μὲ περιέργεια ἡ γυναῖκα του.

— Ἀπλούστατα, ἀπάντησεν ὁ σύζυγος. Τοῦ ἀνεκοίνωσα, ὅτι χωρὶς νὰ θέλω, βασανιζόμουν ἀπὸ ὑποψίες μήπως κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας μου μὲ ἀπατοῦσες. Κι' αὐτὸς τότε μοῦ ἔδωσε ἕνα φάρμακο καὶ μοῦ εἶπε νὰ τὸ πιῶ ἀπόψε πρὶν πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε. Χάρις στὸ φάρμακο αὐτό, ἂν ἡ ὑποψίες μου εἶνε δικαιολογημένες, τότε τὸ πρωΐ θᾶχω μεταβληθῆ σὲ... γάτο!

Ἡ γυναῖκα τοῦ ἀστοῦ, μολονότι κατάλαβε τὸ τέχνασμα τοῦ συζύγου της, ὑπεκρίθη ὅτι τὸν εἶχε πιστέψει.

Τὸ βράδυ πράγματι, πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθοῦν, ὁ σύζυγος ἤπιε ἕνα μυστηριῶδες ὑγρό...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ἡ γυναῖκα ἐξύπνησε πρώτη. Σηκώθηκε σιγά, ὅπως πάντα, πέρασε στὸ διπλανὸ δωμάτιο γιὰ νὰ κάμη τὴν τουαλέττα της, κι' ἀφοῦ ἑτοιμάσθηκε ξαναμπῆκε στὴν κρεββατοκάμαρα κι' ἄνοιξε τὰ παράθυρα. Ὅταν ὅμως ἐπλησίασε στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ ξυπνήση τὸν ἄντρα της, βλέποντας πὼς αὐτὸς δὲν κουνιόταν, τράβηξε τὰ σεντόνια καὶ... φαντάζεσθε τὴν κατάπληξί της ὅταν, στὴ θέσι τοῦ ἀνδρός της, εἶδε νὰ βρίσκεται ξαπλωμένος στὸ κρεββάτι ἕνας ψέφιος μαῦρος γάτος! Μὰ ἡ πονηρὴ γυναῖκα κατάλαβε καὶ πάλιν τὸ «κόλπο» τοῦ συζύγου της.

Χωρὶς ὅμως νὰ δείξη τίποτε ἄρχισε νὰ φωνάζη:

— Ἄ! Τί δυστυχισμένη ποὺ εἶμαι! Εἶνε σωστὸ νὰ χάσω τὸν πολυαγαπημένο μου σύζυγο ἐπειδὴ μιὰ φορὰ ἔτυχε νὰ τὸν ἀπιστήσω;... Ἄ! Καταραμένε ἀξιωματικέ, τί μοῦκανες!...

Μόλις ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄντρας της πετάχτηκε ἔξω φρενῶν ἀπὸ κάτω ἀπ' τὸ κρεββάτι ὅπου εἶχε κρυφτεῖ. Αὐτὴ τότε ἔσκασε στὰ γέλια καὶ τοῦ φανέρωσε πὼς ἀπ' τὴν ἀρχὴ εἶχε καταλάβει τὸ «κόλπο» του, ἀλλὰ τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ παιχνίδι ποὺ ἤθελε νὰ τῆς παίξη γιὰ νὰ τὸν τιμωρήση γιὰ τὴν παράλογη ζήλεια του.

Ὁ σύζυγος τότε, ντροπιασμένος ποὺ εἶχε πέσει ὁ ἴδιος στὴν παγίδα του, τῆς ὑποσχέθηκε νὰ μὴ τῆς ξαναμάνη σκηνὴ ζηλοτυπίας.

μάτια δὲν τοῦ λέγαν τίποτα, σὰν νὰ μὴ καταλάβαιναν τὸν κίνδυνο, ποὺ τὰ περίμενε. Καμμιὰ φορά, κανένα ἀπ' αὐτά, ἄφηνεν ἕνα πένθιμο, ἕνα λυπημένο βέλασμα, σὰν κραυγὴ παραπόνου ἐναντίον τῶν ἀνθρώπων, σὰν πνιγμένο στεναγμὸ ὑποταγῆς στὸ πεπρωμένο...

Ἕνας μετανάστης καλοντυμένος καὶ ἕνας ναύτης τοῦ βαποριοῦ, πλησίασαν ἔξαφνα ἕνα ἀπὸ τὰ ζῶα κι' ἔβαλαν τὸ χέρι τους ἐπάνω στὸ δέρμα του, ποὺ μὲ τὴν ἐπαφὴ αὐτὴ τρεμούλιασε.

— Μωρὲ μπριτζόλες! εἶπαν.

Μπριτζόλες!... Σκεφτόταν ὁ Γιῶργος ποὺ στεκόταν δίπλα τους. Μπριτζόλες!... Κακόμοιρα ζωντανά, δὲν ἔχετε ψυχὴ καὶ σεῖς; Κι' ὅμως δὲν σᾶς θεωροῦν ἄλλο τίποτα παρὰ μπριτζόλες. Δὲν εἴσαστε παρὰ μεζὲς τοῦ Παπαντράκλα, ἀπὸ τὸν Ἔπαχτο!...

Τὰ εἶπε καὶ στὸ δάσκαλο αὐτὰ ὁ Γιῶργος.

Ἐκεῖνος ἔσκυψε τὸ μεγάλο του κεφάλι, ἀπάνω στὸ ὁποῖον ἐκαθότανε ἑτοιμόρροποι ἕνας τσαλακωμένος παναμᾶς, κι' ἄρχισε νὰ τοῦ λέη φιλοσοφίες.

— Τί νὰ γίνη!... Αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος!...

— Ποιός;

— Νὰ ὁ εὐγενὴς ὁ ἄνθρωπος, τὸ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει νὰ χύση αἷμα, νὰ σπαράξη σάρκας, νὰ ροκανίση κόκκαλα, γιὰ νὰ τραφῆ καὶ νὰ χορτάση!...

Ὁ Γιῶργος δὲν μίλησε:

— Ἔτσι ἐπλάσθη ἄνωθεν... ξανᾶπε ὁ δάσκαλος.

— Τί ἄνωθεν;

— Ἄνωθεν...

Ὁ Γιῶργος δὲν κατάλαβε. Μὲ λυπημένα μάτια ἐκύτταζε τὰ ζῶα. Αὐτὴ ἡ φράσις μόνον μέσα στὸ μυαλό του, γύριζε.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος!...

— Αὐτὸς εἶνε ὁ κόσμος!... Εὐτυχισμένα, κακόμοιρα, γιατὶ δὲν τὸ αἰσθανόσαστε αὐτό; Θὰ παρηγοριόσαστε τοὐλάχιστον...

(Συνέχεια στὸ προσεχὲς)
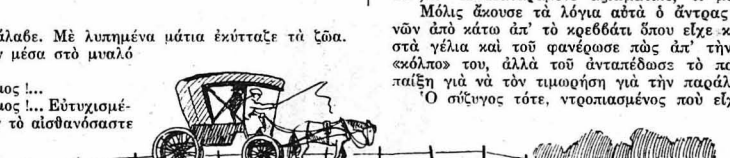
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.